

Kimberley Klaver

Zuid-moeders
hebben geen
geheimen

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

De vrouw die daar ligt, lijkt ineens zo anders. Zachter. Kwetsbaar. Ontdaan van alle opsmuk lijkt ze juist jonger. Meer een meisje. Alleen haar nagels hebben nog een zachtroze kleur en lijken onbeschadigd. Gellak blijft altijd goed zitten. Haar donkere lokken zijn nog net zo glanzend. Het is dus echt waar wat de kappers zeggen: als je met regelmaat een haarmasker neemt, dan pluk je daar de vruchten van. Ook wanneer je aan het doodbloeden bent. Als je haar maar goed zit, is een uitspraak die absoluut op deze situatie van toepassing is, want hoewel de vrouw met ietwat blauwe lippen hier ligt te vechten voor haar leven, worden mijn ogen door de glanzende haardos getrokken die nog speels over haar bescheiden B-cup valt. Haar benen zijn bloot, ze draagt slechts een grootvallend mannen-T-shirt. Het lijkt op zijn T-shirt.

Ik zie krassen op haar arm. Ik werp een vluchtige blik op mijn nagels en ik denk niet dat dat door mij komt, aangezien ik de enige vrouw in Zuid ben zonder acrylnagels. Maar met een flinke portie woede kun je iemand altijd beschadigen...

Ik kijk even naar de deur en voel mijn hart bonken in mijn borst. Er is nog geen politie. Het is beter als ik nu ga. Beelden van haar lieve zontje flitsen voorbij in mijn hoofd. Ik kan het niet aan. Dit is nooit de bedoeling geweest.

Onder de oppervlakte borrelt hier in Zuid van alles. Niets is wat het lijkt. En het feit dat iemand er goed uitziet of lief glimlacht, zegt niets over de lelijke waarheid die eronder schuilt.

Ik heb haar weleens met mijn blote handen willen wurgen, maar nu ze hier zo ligt weet ik dat die gedachte veel te ver gaat en

slechts een weerspiegeling is van mijn onzekerheid. En onzeker word je wel in dat godvergeten Amsterdam-Zuid. Een zogenaamd idyllische buurt in onze drukke hoofdstad waar geld geen Rolex speelt en alles om schone schijn, botox en kisten vol witte wijn draait. Een leven vol competitie, bedrog, afgunst en de eeuwige strijd tegen het ouder worden; een strijd tegen het leven zelf vraagt om een dagelijkse slok verdoving.

Het is tijd om te gaan voordat er bezoek komt, maar ik kan niet stoppen met staren naar de gelaatstreken van deze mooie levenloze vrouw. Haar gezicht oogt kalm en verraadt niets. Ook in een drama als dit helpt de botox haar.

‘Fuck fuck fuck!’ Ik sla mijn handen voor mijn ogen in een poging te verdwijnen. Net zoals een kind dat zo makkelijk doet; handjes voor de ogen en dan is hij zogenaamd helemaal verdwenen en moet mama steeds weer zoeken en roepen: ‘Waar is hij nou?’ Om vervolgens gespeeld verbaasd te doen wanneer hij zijn handjes wegtrekt voor zijn mollige gezichtje. ‘O, daar ben je!’

Maar ik weet donders goed dat het in werkelijkheid niet zo makkelijk gaat en dat ik niet zomaar kan verdwijnen.

Ik zie bloed. Steeds meer bloed. Mensen schreeuwen. Een harde gil vlakbij. Mensen rennen weg. Jammerende geluiden. Ze kijken. Ze fluisteren. Ze wijzen. Er wordt druk getelefoneerd.

Ik hoor de deur achter me dichtvallen. Er wordt aan mijn arm getrokken. We moeten weg.

Ik kijk nog een keer goed en fluister zachtjes voor mij uit.
‘Sorry... Dag Sophie...’

1

9 maanden voor het incident

‘Fijne kerst, schat.’ Frank geeft een kus op mijn wang en werpt me een goedkeurende blik toe. ‘Je ziet er goed uit. Die kleine schreeuwlelijk laat je zeker eindelijk slapen?’

‘Dank je, Frank. En ja, de nachten gaan een stuk beter.’

‘Fijn voor je, lieverd. Moet ik ergens mee helpen?’ Frank werpt me nu een kritische blik toe. Mijn persona achter het aanrecht wekt weinig vertrouwen, merk ik.

‘Nee, gewoon een lekker drankje pakken en gaan relaxen. Alles is onder controle.’

Ik krijg een knipoog en hij verdwijnt richting de woonkamer.

‘Kun je deze snel in de ijskast koelen? Het is Ruinart-champagne. Ik dacht: ik neem even een mooie fles mee naar jullie. Het is immers kerst en dat wij nu zo samen zijn, moet gevierd worden. Heb je hulp nodig bij het eten?’

De vrouw voor me werpt een kritische blik op de kalkoen die ik aan het bedruipen ben. Ik besluit haar zorgen weg te nemen. ‘Alex is verantwoordelijk voor het eten vanavond. Ik help een beetje waar ik kan.’

‘O, gelukkig. Hoopte ik al een beetje op. Ik bedoel, niet dat jij niets kan, maar een chef-kok achter de pannen met kerst vind ik toch meer...’ Ze zoekt theatraal naar woorden en kijkt naar de lucht alsof het woord daar letterlijk voor het grijpen hangt. ‘Passend. Passender.’

‘Aha. Ik ben het absoluut met je eens, hoor, en koken voor ietwat verweerde types met een heel eisenpakket is inderdaad niet helemaal mijn ding, Sophie.’

Haar vriendelijke blik verandert een fractie van een seconde, in haar ogen zie ik iets flikkeren. Het duurt maar heel even en ze herpakt zich kundig. ‘Poppy, ik weet dat we in het verleden onze meningsverschillen hebben gehad...’

Ik schenk mezelf een gin-tonic in. Een sterke.

‘Ach lief, dank je. Ik dacht al, waar blijft mijn welkomstdrankje. Veel ijs graag.’

Haar toon zorgt ervoor dat ik zwijg en mijn gin-tonic dan maar aan haar opoffer. Als ze maar weggaat voordat ik met een vork haar groene oog uitsteek.

‘Enfin, ik ben bereid om over jouw aanval op mij heen te stappen en je te vergeven...’ Ze kijkt me recht aan en ik kijk weg. Ik schaam me nog altijd voor dat ene incident waarbij ik mijn zelfcontrole verloor en haar aanreed met een gouden Biro om vervolgens op de vlucht te slaan en een dollemansrit door Amsterdam te voltooien. Ik wil het graag zo snel mogelijk vergeten, maar de Zuid-vrouwen maken dat onmogelijk. Een keer je zelfcontrole verliezen en je bent klaar hier. Een teken van zwakte. En dan hebben ze iets om tegen je te gebruiken. Ik gooi snel wat extra ijs in de gin-tonic.

‘Ik realiseer me dat jij gewoon soms problemen hebt...’ Weer zoekt ze naar woorden ergens in de lucht boven haar.

‘Nou ja, hier. In het koppie.’ Twee tikjes met haar gemanicuurde vinger tegen mijn slaap.

Ik probeer een flauwe glimlach te forceren en zoek met mijn ogen naar Alex. Mijn rots in de branding. Mijn baken van rust.

‘Ik heb geleerd van onze ruzie en ik heb een nieuwe waardering voor het leven gekregen, Poppy. En dat komt mede door jou. Door jouw aanval op mij en daarmee op mijn leven ben ik het leven anders gaan zien. Meer gaan waarderen. Ik ben zoveel rijker geworden door die ervaring, hoe vreselijk het ook was voor mij. Laten we eerlijk zijn.’

Deze vrouw zou toch op de bühne moeten staan. Theatraal legt ze een hand op haar borst terwijl ze glazig voor zich uit staart. Gevoel voor drama heeft ze absoluut. Alsof ze verdomme een terroristische aanslag heeft overleefd. Ze slaakt een diepe zucht

en het lijkt erop dat ze mijn handen wil pakken. Maar ze reikt enkel naar de gin-tonic waar mijn beide handen stevig omheen geklemd zitten.

‘Anyway. Fijne kerst, Poppy. En dank voor de gin-tonic.’

Ze loopt heupwiegend weg en voegt zich bij haar nieuwe vriend – die uiteraard bulkt van het geld – en steekt haar arm poeslief door die van hem. De man in kwestie is helaas een oud maatje van Alex. Hun families vierden altijd kerst samen. Vandaar dat deze man, Jasper, hier nu is met kerst.

Alsof de feestdagen niet genoeg stress met zich meebrengen, zit ik opgescheept met de heks van Zuid. Ik ben dol op kerst, hoor, maar dan de knusse variant van kerst met dikke kersttruien, veel romige dingen eten, rode wijn drinken onder de kerstboom en cadeaus openmaken terwijl we eindeloos luisteren naar ‘Last Christmas’ van Wham! Dat is mijn ideale kerst.

En hoewel ik geprobeerd heb vast te houden aan die kersttradities ontkom ik er niet aan om het wat grootser aan te pakken. Het moet in Zuid rijker. Mooier. Meer glamour. Meer eten. Meer drinken. Meer glitters. Meer, meer, meer. En met al die vrouwen die altijd maar op dieet zijn en allemaal spontaan een glutenallergie hebben ontwikkeld, is het vooral meer verspilling.

Maar niets mag duiden op een minder succesvol jaar.

Mijn man Alex – chef-kok en rijzende ster – maakt zich niet druk en is wel wat gewend door zijn werk in een sterrenrestaurant. Het doet hem weinig. Hij is hier opgegroeid. En zijn status als ster, zijn goede afkomst en nonchalante houding zorgen ervoor dat hij geaccepteerd en geadoreerd wordt. Voor mij is dat anders. Ik ben een buitenstaander omdat ik niet in de hoofdstad ben opgegroeid, maar uit het zuiden van het land kom. Dus ik sta bij voorbaat al wat punten achter. Zoiets wordt alleen geaccepteerd als je heel veel knaken hebt en je zo snel mogelijk laat omtoveren tot een Cornelis Schuyt-vrouw met de bekende Zuid-look bestaande uit blonde extensions, skinny broekjes, Hermes-riempjes, een prikje botox, klokje van Rolex en een tasje van Chanel. Tenzij er gereisd moet worden, dan moet de tas van Goyard of Louis Vuitton zijn. Als men door de overdaad aan logo’s maar kan zien dat-ie duur is.

Er zijn natuurlijk ook vrouwen in Zuid die de ‘ik ben rijk maar nonchalant’-look trouw hebben gezworen. Zij kleden zich eenvoudig en stijlvol. Veel kasjmier of simpele gestreepte truitjes van het peperdure modehuis Celine gepaard met een schattig vestje met al net zo schattige, gouden knoopjes. Zij dragen daarnaast vaak een baggy jeans van het trendy merk Agold, loafers van Gucci en grote masculiene jas van bijvoorbeeld The Row. Dat alles moet zogenaamd uitstralen dat ze nu eenmaal heel erg in de mode zijn zonder dat ze hun best doen. Alleen weet ik ondertussen dat zo’n vrouw de *Vogue* op haar nachtkastje heeft liggen en heel wat uren, geld en tijd stopt in het *effortless chic* eruitzien.

Overigens zijn ook zij altijd in het gezelschap van het favoriete duo Rolex en Chanel. Dat is een redelijk constante factor in Zuid. Al wordt er tegenwoordig wat geheimzinnig over gedaan vanwege de zogenaamde Rolex-bendes die als eksters afkomen op glimmende polsen. Deze nonchalante look is meestal weggelegd voor de mensen die geboren en getogen zijn in het reservaat. Ze voelen zich verheven boven de mensen die er later zijn komen wonen en proberen dat uit te stralen door de voorkeur aan mode te geven boven seks.

In de basis verschillen deze twee stromingen Zuid-vrouwen weinig. Hoewel de originele Zuid-vrouwen wellicht beweren zeer kunstzinnig te zijn omdat ze een bepaalde broek dragen, is dat uiteindelijk enkel en alleen omdat Anna Wintour een tijd terug heeft besloten om die te publiceren in een modeblad. En zo vindt die zijn weg naar de kledingkast van menig Zuid-vrouw die op zondag modebladen leest onder het genot van een glas bubbels.

Beide stromingen Zuid-vrouw zijn slachtoffer van de commerciële maatschappij. Beide vrouwen maken gerust foto’s voor het Rijksmuseum, maar zijn er nog nooit binnen geweest.

Hoe dan ook: er is geld nodig voor een transformatie tot een alom geaccepteerde Zuid-vrouw. En dan moet je ook nog eens naar de logopedist om het overdreven Amsterdam-Zuidaccent aan te leren waarbij elk woord zorgvuldig gearticuleerd wordt. Een zachte g heb ik allang niet meer, maar hun taal spreken is voor mij in elk opzicht onmogelijk. Tel daar jaren reizen – of zo-

als ze hier zeggen: zwerven – over de wereld en een iets afwijkende kledingstijl bij op en je hebt in hun ogen een raadsel van een vrouw.

Maar als ik iets heb geleerd van mijn eerste jaar in deze buurt is het dat ik ook word gevreesd. Ze kunnen mij niet peilen. Ik pas niet in een van hun hokjes. En ik heb mijn emoties niet altijd onder controle... En dat schept chaos in deze o zo gevestigde orde van schone schijn. En god weet waar mijn emoties toe hebben geleid afgelopen jaar. Sophie is er naar eigen zeggen vooral een rijker mens door geworden. En dat mag ik uiteraard letterlijk nemen, want na mijn meltdown en vlucht naar het buitenland heeft Sophie haar relatie met de vader van haar kind beëindigd en is ze meteen in de armen gekropen van de rijke Jasper. En zelf is ze overigens ineens lifecoach. Zoals veel vrouwen dat tegenwoordig zijn.

Dat zogenaamde trauma dat mevrouw heeft opgedaan tijdens die avond heeft haar geen windeieren gelegd. Het leven is oneerlijk. En je hoeft maar een blik te werpen op het nieuws en je weet dat dat niets nieuws is.

Ik schud mijn hoofd in een poging deze stroom aan gedachten letterlijk van me af te schudden. Het is kerst. En ergens ben ik het eens met de woorden van Sophie: het is tijd voor vrede en een schone lei voor het nieuwe jaar. Ik wil alle negativiteit van mij afschudden. Ik ben sterker teruggekomen na het Biro-incident, heb een fantastische man en een prachtige eenjarige zoon. We hebben een heerlijk huis met dakterras in een van de mooiste buurten van Amsterdam. Ik ben een gelukkig mens. Ik prevel de woorden hardop tegen mijzelf. ‘Ik ben een dankbaar en gelukkig mens. Ik ben een dankbaar en gelukkig mens.’

‘Gaat het goed, Pop?’ Ik draai me om en daar is hij. Sneeuw in zijn woeste krullen en speelse glimlach rond de lippen.

‘Uhm... ja. Ik ben gewoon heel erg bezig met de kerstgedachte en zo...’

‘Goed zo, schat. We maken er een heerlijke kerstavond van.’

‘Ja! En de Kerstman komt zo.’

‘Heb je er een kunnen regelen?’ Hij plant een kus op mijn lippen.

Ik had het idee om een klein optreden van een kerstman te regelen voor de kindjes. Veel kerstmannen waren al volgeboekt op kerstavond, maar ik heb toch iemand kunnen regelen via Yasmin. Een vader die zij kent van het schoolplein en die vroeger als acteur werkte. Nu schnabbelt hij soms bij als Sinterklaas en de Kerstman.

Ik voel de koude, zachte lippen van Alex op die van mij. Ik druk hem steviger tegen me aan en er ontsnapt een zucht. Ik ontspan een beetje.

‘Pop, waar is die kleine?’

‘Yasmin is hem even aan het verschonen. Hier, cheers.’ Ik reik Alex een glas champagne aan en we drinken en kletsen samen tot we worden onderbroken door het geluid van de deurbel.

Ik kijk op de klok, die zes uur aangeeft. ‘Dat zal de Kerstman zijn...’

Heel kinderachtig, maar ik ben stiekem best gespannen dat er een man verkleed als kerstman langskomt. Dat geeft kerstavond toch een magisch randje.

Ik zie Yasmin binnenkomen met de kleine Wolf op haar arm, die zijn hand probeert op te eten. Ik ben niet in de veronderstelling dat deze dreumes een idee heeft wie die man met die witte baard is of wat hij komt doen. Maar dat mag de pret niet drukken. Het is zijn eerste kerst en ik wil mooie herinneringen creëren, al is het maar door middel van foto’s. En er zijn genoeg andere kindjes die een optreden van de Kerstman kunnen waarderen. Ik maak me los van Alex.

‘Oké lieverd, ik laat hem wel even binnen. En laten we dan boven op het dakterras verzamelen. De fakkels branden en de muziek staat daar al aan. Dan doen we eerst dat ding met de kerstman en dan gaan we erna aan tafel. Ik heb de kalkoen net weer bedruipt.’

‘Bedropen.’ Een plagerige blik in zijn ogen.

‘Hoe dan ook, hij staat weer in de oven.’

‘Yep. Voorgerecht zit in die tas, meegenomen vanuit het restaurant.’

Ik bekijk de inhoud van de doosjes en zie allemaal tonijn- en zalmtartaartjes, inclusief kerstachtige garnering.

‘Deze zal ik even snel koelen.’

De bel gaat weer.

‘Ik doe wel open, Pop!’ Bobby springt op van de bank en snelt richting de deur. ‘Je mag de Kerstman nooit laten wachten, dan krijg je straf.’ Ze loopt langs in haar gouden glitterjurk en dito hakken en geeft een knipoog. ‘Ik neem de schuld wel op me, sta toch al op die *naughty list*.’ Bobby loopt naar mij toe, geeft een snelle kus op mijn wang en omhelst vervolgens Alex.

‘Mahaaaaaaaam. Waar ga je heen?’

‘Mama, waar is hier de wc?’ Mam, ik wil mee.’

De meisjestweeling van Bobby springt hysterisch om haar heen. Ze zijn erfelijk belast met de energie van Bobby en het harde stemgeluid van hun vader Peter.

‘Meiden, ik ga gewoon even de voordeur opendoen. Kom maar mee dan.’

De meisjes volgen en zien er verrassend schattig uit. Keurige rode ruiten jurkjes met witte kraagjes en ballerina’s. De look van de eigenwijze wilde tweeling is misleidend.

Maar Bobby houdt ervan de meisjes keurig en schattig te kleden. Zelf geeft ze de voorkeur aan een look met een flinke portie seks erin. Dat is niet misleidend: Bobby ziet eruit zoals ze is. Kerst vormt daarop geen uitzondering. Ik hou van Bobby, ze heeft mij vanaf het begin onder haar hoede genomen in Zuid en ik kan haar ondertussen een goede vriendin noemen.

Alex’ ogen blijven net iets te lang op haar borsten rusten, maar dat doet mij niets meer. Ik kan het hem niet kwalijk nemen. Dat is nu eenmaal het effect dat ze heeft op mannen. En op vrouwen, overigens. Ik zit ook regelmatig te staren. Maar ik heb dan ook een kleine boezemobsessie. Misschien heeft dat te maken met het feit dat ik pas heel laat borsten kreeg. Ik bleef maar wachten en wachten en wachten. En ondertussen zag ik ze overal om mij heen oppoppen als madeliefjes in een wei. Ik zag ze in alle maten en vormen en fantaseerde over hoe die van mij eruit zouden zien als mijn vrouwelijke vormen zich eindelijk zouden ontpoppen als een vlinder uit een cocon.

En toen kwamen ze en langzaam maar zeker vormde zich een

kleine cup. Verheugd als ik was, kon ik niet wachten om te zien waar het heen zou gaan. Het antwoord kreeg ik snel, want het ontpoppen stopte en ik bleef hangen op een minuscule B. In een andere beha weleens A. Het kan verkeren.

Ik ben blijven steken op half rups, half vlinder. Een vrouwenhoofd op een kinderlijf. Zwanger worden en Wolf baren heeft mijn lijf naar mijn mening goed gedaan. Meer rondingen, meer vrouw, en de transformatie van kleine rups tot volwassen vlinder is pas toen voltooid. Ik heb leren houden van mijn lijf. Maar ik kan het nog steeds niet laten om te staren naar andere lichamen en hun bijbehorende rondingen. En bij Bobby kun je er niet omheen.

De vrouw is prachtig en niet alleen vanbuiten. Ze beschikt over een zelfvertrouwen waar menig vrouw jaloers op kan zijn, accepteert zichzelf en de ander om wie ze zijn en gaat voor je door het vuur. Ze is altijd aan mijn zijde blijven staan, ook toen niemand met mij geassocieerd wilde worden.

‘Kom schat, we gaan naar boven.’ Ik neem Alex bij de arm. Samen verzoeken we iedereen naar boven te gaan. Ik zie Frank op de bank nippen van zijn dirty martini, stijlvol als altijd.

De tweeling van Bobby, Lois en Lana, rent langs hem waardoor de beste man bijna zijn cocktail over zichzelf heen gooit. Hij kijkt vol afschuw naar de spelende meisjes, herpakt zich en neemt beheerst een slok. Mijn Frank. Hij is vreselijk en geweldig. Vals en lief. Populair en alleen. Gecompliceerd en simpel. Hij mot je of hij mot je niet. Hij mot mij en dus viert hij kerst bij ons, zijn toegewezen familie. En Bobby hoort ook bij zijn familie. Zijn echte familie speelt maar een kleine rol in zijn leven.

Ik wenk hem, stuur de tweeling naar boven en vraag me onder-tussen af waarom het in godsnaam zo lang duurt met Bobby en kerstman aan de voordeur. Met Bobby weet je het immers nooit...

Boven is het een groot kerstparadijs en ik ben daar best trots op. Een kerstboom, brandende fakkels, een grote pan met glühwein, kerstmuziek uit de boxen en de natuur helpt een handje mee met een flinke dosis sneeuw. Dit is goed thuiskomen voor de Kerstman.

Yasmin heeft Wolf een dik jasje aangetrokken en komt naast mij zitten. Ik pak de kleine, snuif in zijn haartjes en kus zijn dikke wangetje wel tien keer. Niets is zo intens als de liefde in een moederhart.

We zitten rondom de vuurkorf met een glas glühwein in de hand. We wachten in spanning. Ik hoor wat gestommel van beneden dus hij zal er wel aan komen.

Sophie zit op de schoot van rijke Jasper. Ik laat mijn ogen snel over haar outfit glijden – zwarte pantalon van Loewe, zwart V-hals-truitje van Celine en sneakers van New Balance – en krijg de bevestiging dat Sophie altijd ontzettend haar best doet om eruit te zien alsof ze niet haar best doet. Haar lange bruine haar glanst en ze draagt een haarband van Chanel. Zij is een van die mensen die in het reservaat geboren en getogen is. Werelddelen als Australië, Azië of Zuid-Amerika heeft ze nog nooit gezien. Nou ja, waarschijnlijk op het nieuws. Toch verkondigt ze als coach graag dat ze erg bereisd is, want ze komt immers graag in New York en Londen. Ze is een van die mensen die denkt dat je wanneer je het Westen verlaat wellicht van de aarde valt. Of van je voetstuk. Beide zijn zaken die zij vreest.

Ik lijk momenteel meer op een noordpoolbewoner qua kledingstijl, want ik heb mijn jas helemaal dichtgeritst en mijn capuchon met bontkraag strak om mijn hoofd getrokken. Nepbont uiteraard. Ik vind bont dragen zielig voor de diertjes en niet meer van deze tijd. Niet veel vrouwen hier in Zuid delen die mening. Alex gelukkig wel en mijn moeder al helemaal. Bobby heb ik ook zover gekregen om geen bont meer te kopen, tot grote teleurstelling van Frank, want het stond haar zo glamoureuus volgens hem. En die dieren zijn toch al levend gevild en hangen nu aan een klerhanger, juist lullig als die vacht dan wordt weggegooid. Aldus de logica van Frank.

Waar blijft die kerstman? Ik wil de warmte weer opzoeken en moet Wolf gaan voeden. De puberzoon van Yasmin en Ruben hangt verveeld op ons bankje en zit op zijn telefoon een spelletje te spelen. Sophies zoontje Vince zit naast hem in zijn kleine smoking en probeert mee te gluren met het spel. Er wordt gelachen,

gedronken en gepraat. Alex komt naast mij zitten en ik leg mijn hoofd tegen zijn schouder.

Bobby kruipt het dakluik door en gebaart iets paniekerigs naar mij. Liplezen kan ik niet. En dat is niet geheel aan mij te wijten, want Bobby heeft gister haar lippen een tikkie gegeven. Dat is codetaal voor het inspuiten van fillers.

‘Sst, kindjes. Hij is er!’ Yasmin zet haar lieve stem op en heet de kerstman beleefd welkom op het moment dat hij door het dakluik kruipt.

Ik geef toe dat ik ook niet altijd even charmant door ons luik heen kruip, maar de kerstman maakt het wel heel bont. Na veel gekreun en gesteun staat hij.

Nou... hij wankelt. Hij kijkt verward om zich heen.

‘Hallo, Kerstman.’ Het zontje van Sophie zegt hem beleefd en verlegen gedag. De tweeling kijkt met argwanende ogen naar de man.

‘Hij ziet er raar uit, mama.’

‘Er zit allemaal haar op zijn buik.’

‘Sst, meisjes, meisjes, kom maar even bij mij zitten.’

Bobby gaat op de bank zitten en probeert me nog steeds iets duidelijk te maken in gebarentaal.

De kerstman gaat na een ongemakkelijke stilte zitten op de stoel, maar glijdt er meteen weer van af.

‘Ho ho ho!’ De man zit nu op de grond voor zijn stoel en stikt van het lachen om zijn eigen blunder.

Ruben snelt naar voren en helpt hem overeind.

‘O nee toch...’ hoor ik Yasmin zachtjes zeggen.

‘Wat is er aan de hand, Yas?’

‘Hij is lam denk ik.’

‘De Kerstman?’

‘Ja, kijk dan.’

Nu begrijp ik de gebarentaal van Bobby. Bij een spelletje hints zou ik als verliezer uit de wedstrijd komen.

‘Zijn hier nog stoute kinderen... want dan krijgen jullie uhm, jullie krijgen dan... nou ja, niets dus. Of straf. Jullie krijgen straf.’

Ik zie de ogen van de kindjes groot worden.

Hè shit. Dit is niet bepaald *jolly* en *merry*.

Hij grinnikt om zijn eigen woorden en de rest van de groep is angstvallig stil in de hoop dat de man snel verdwijnt en de kinderen geen trauma voor het leven bezorgt.

‘Hé kinderen en lieve, lieve, lieve mensen.’ De letter l blijft ondraaglijk lang hangen in zijn mond. ‘De Kerstman is blij hier te zijn. Wie zijn er allemaal?’

Hij kijkt om zich heen en zijn ogen blijven rusten op mij en Wolf.

‘Aah, jij bent nog een heel klein meisje.’

Ik weet werkelijk waar niet of hij het nu over mij of mijn zoon heeft. Ongemakkelijk dit.

‘Het is een jongen,’ reageert Alex.

‘O, echt?’ Weer dat gelach. Zijn witte shirt komt los uit zijn rode broek en kruipt omhoog door dat gehinnik. Een dikke spekbui met zwart haar is nu duidelijk te zien.

‘*Alright. Ho ho ho. Merry Christmas, children!*’

‘Waarom praat hij Engels, mama? Hij was net nog Nederlands, vet nep dit.’ De tweeling kijkt vol walging naar de kerstman.

‘Nou ja, hij komt toch uit Noorwegen.’ Bobby wuift het weg.

‘Finland, Bob. Misschien wil de Kerstman iets te drinken?’ Ik werp Bobby een blik toe en hoop vurig dat zij mij wel begrijpt.

‘Ja, natuurlijk. Meneer de Kerstman, misschien kan ik u wat water inschenken?’

‘Ik schaam me dood! Sorry hiervoor, Pop! Een vriendin van een vriendin zei dat hij dit heel leuk deed. Ik had meer onderzoek moeten doen naar zijn verleden,’ fluistert Yasmin in mijn oor. Haar ogen schieten wild heen en weer. Yasmin houdt van controle en dit gaat niet volgens plan. Je kunt erop rekenen dat er in de toekomst geen sinterklaas, kerstman of paashaas het huis betreedt voordat Yasmin zijn gehele verleden heeft nagetrokken en hem uitvoerig van tevoren heeft geïnstrueerd over alcohol- en drugsgebruik.

‘Komt wel goed joh, het valt mee.’ Ik lieg. Zo’n stomdronken kerstman is niet bevorderlijk voor de kerstsfeer.

‘Ik wil wel een biertje.’

Bobby rolt met haar ogen. ‘Nou, Kerstman. Dat lijkt mij nu niet zo’n goed idee.’

De kerstman kijkt haar geïrriteerd aan.

‘O, ga jij dat nou bepalen voor mij?’ Hij snuift verontwaardigd. ‘Nou, kinderen, kom maar even bij de Kerstman zitten.’ Hij klopt op zijn schoot.

Het zontje van Sophie koestert nog steeds de ijdele hoop dat het echt de Kerstman is en staat op van de bank. Sophie trekt hem snel terug. ‘De kindjes zitten goed, misschien kunnen we samen een liedje zingen.’ Sophie gaat nog liever dood dan dat haar lieve Vince bij die dronken tor gaat zitten. En ik ben het volledig met haar eens.

De kerstman laat een diepe zucht ontsnappen en lijkt moede-loos. Zijn schouders hangen slap naar beneden en zijn gezicht verraadt wanhoop.

‘Hé Ruben, gozer. Hoe is het?’

‘Eh, goed, Kerstman. Dank u.’

‘Ja? Mooi man.’ Stilte. Oké, dit is ongetwijfeld de slechtste kerstman in de geschiedenis.

‘Ruben, weet je dat jullie buurman neukt met mijn vrouw? Ze heeft het mij gisteren verteld. Ze denkt dat ze verliefd is.’

De kerstman praat met dubbele tong en het woord ‘verliefd’ krijgt hij er met moeite verstaanbaar uit geperst. Desalniettemin begrijpen wij allemaal heel goed wat er gezegd wordt.

Yasmin is nu ten einde raad en schiet in de rol van juf.

‘Ach, Kerstman. Hoewel ik natuurlijk enorm meeleeft met u, wil ik wel vragen om op uw taal te letten voor de kindjes.’

Haar zoon kijkt op. ‘Ik hoorde het wel hoor, hij zei neuken.’

‘Sst!’ Yasmin werpt hem een strenge blik toe.

Ik vind dat ik als gastvrouw wat moet doen en de situatie als ware engel moet redden. Maar hoe...? ‘Meneer, zullen wij anders weer wat leuke kerstmuziek draaien en dan gaan wij samen zwaaien naar de kindjes en naar beneden?’

‘O, moet ik al weg? Ben ik tijdens kerst godverdomme nergens welkom meer?’

Weer een stilte, waarbij slechts het suizen van de ijzige wind hoorbaar is.

‘Mijn vrouw neukt met jouw buurman, Ruben, had je dat niet kunnen zeggen of zo? Hè, lul! Dat is toch niet aardig...’

Help. Ik lijk ineens in een aflevering van het satirische programma *Jiskefet* te zitten. Ik was nog een tiener, maar mijn vader keek dat graag en moest er altijd om bulderen van het lachen.

Woorden als ‘gozer’, ‘lullo’ en ‘geneukt’ vlogen je om de oren. En nu weer. Maar dan uit de mond van een bezopen kerstman met bloeddoorlopen ogen en een scheve baard.

Ruben haalt zijn schouders op. ‘Vervelend voor je, man, maar ik weet dat soort dingen toch niet?’

Ik kijk naar hem en zie dat hij liegt. Hier wordt nu eenmaal geluld en mensen in Zuid weten veel van elkaar.

‘Jajaja. Nou, krijg ik nog wat te drinken of hoe zit dat? Sta me hier toch niet voor niets uit te sloven!’

Bobby reikt hem snel een glas glühwein aan in een poging om hem te kalmeren.

Alle kinderen staren de beste man met open mond en grote ogen aan.

Hij stapt op Bobby af en grist het glas uit haar handen. Zijn blik blijft rusten op haar borsten. ‘Was zeker duur?’

‘Oké, nu is het wel genoeg, meneer... Kerstman.’ Alex staat kordaat op en wil er een eind aan breien. De kerstman doet snel een paar stappen naar achteren en voordat ik iets kan roepen is het al gebeurd. Waar eerst nog een grote man stond met glühwein in zijn rechterhand, is er nu niemand meer te zien. Het dakluik. De kerstman is met een rotgang twee verdiepingen naar beneden gevallen. We rennen naar het luik en zien de man bewusteloos onderaan de smalle trap liggen en er komt een stroompje bloed uit zijn hoofd.

‘Shit!’ Alex klimt snel en vloekend naar beneden. De kids wurmen zich tussen ons in en zien een man die buiten bewustzijn in kerstoutfit op de grond ligt te bloeden. Zijn baard is halverwege de trap blijven steken.

Ik heb Wolf stevig vast en staar de diepte in. Hij lijkt niet onder de indruk van dit voorval en staart de andere kant op, richting het vuurtje.

‘Wat erg dit...’ Ik fluister de woorden en besef dat dit scenario niet past bij mijn perfecte kerstavond.

‘De Kerstman heeft superveel bloed!’ De stem van kleine Vince klinkt opgewonden.

‘Is hij dood? Hij lijkt dood? De Kerstman is doodgegaan bij ons, ik ga het op school vertellen. Vet erg.’ De tweeling ratelt opgewonden en krijgt ruzie over wie mag vertellen dat de Kerstman het woord ‘neuken’ zei en toen doodging bij Poppy en Alex thuis.

Ik kan niet wachten om te zien hoe dit verhaal wordt opgepikt in de buurt...

‘Mag ik een foto maken, mam? Zet ik in mijn schoolapp, is echt grappig! Deze kerstman is echt een legende!’ zegt de puber van Yasmin, die eindelijk geboeid is door iets anders dan zijn telefoon.

‘Nee!’ Yasmin grijpt hem bij de kladden en kijkt hem recht in de ogen aan.

‘Dit is niet grappig, dit is een heel ernstig ongeluk.’

En als ik goed naar de man en de onnatuurlijke houding van zijn ledematen kijk, weet ik dat ze gelijk heeft.

‘Bel een ambulance, nu.’ Yasmin gaat meteen over tot actie.

Sophie komt naast mij staan en beiden staren we naar de bewusteloze kerstman.

Ze draait zich naar mij toe en heft haar glas. ‘Merry fucking Christmas, meid.’